

De Omvormer

(Juni 2011)

Ik geloof in een dubbellicht. I believe in power of the sun, I believe in power of the Son.

Sun en Son komen samen op in de zonnepanelen van ons geloof. Het geloof is als een zonnepaneleninstallatie. Het Woord is een happy energy dat zijn gelijke niet kent: een gelijkstroom. Ooit geschreven in het Grieks of Latijns, in talen die we niet machtig zijn, die Latijn voor ons zijn en waar we niet zoveel mee kunnen. Daar hebben we een vertaler, een omvormer bij nodig. Die omvormer, dat is binnen een kerkelijke gemeente de predikant. Hij zet –zoals de Vlamingen zeggen- er zijn Latijn in en vertaald de energieke invallende stroom van geloof naar een taal die het hart begrijpt en die bruikbaar is in ons energielevensnetwerk. Van gelijkstroom naar wisselstroom. Een wisselstroom die gestalte krijgt in bijvoorbeeld een preek op zondagochtend. De plaats waar die verkondiging ontstaat is interessant. Het wordt geschreven in het hart van het huis waar energie vloeit. Voor de predikant is dat vaak de studeerkamer, waar in een boekenkast inspirerende, soms heilige woorden, gebundeld voor het grijpen liggen.

Wij, het kerkvolk, plaatsen de omvormer van ons geloof vaak op zolder. Op een rommelplaats, de voorportaal van het afdanken of het bedanken. De ontkerkelijking huist op zolder. Ver weg, maar nog net onder dak, zodat je er bij kunt in moeilijke tijden. De omvormer zet Goddelijke energie om in wisselstroom. Wisselend: soms inspireert het, zie je het Licht onbewolkt door onzichtbare wolken heen en kun je er iets mee, treft het je tintelend op je warme huid of raakt het je kippenvel. Een andere keer schuift het als donkere wolken over je heen, trekt het aan je voorbij. Soms komt de hemel naar beneden en gaan we gebukt onder zijn neerdrukkende gewicht. Een wisselende wisselstroom. In de meterkast van ons geloof wordt het verdeeld over de werkzaamheden die om energie vragen, of soms zelfs slurpen. Maar soms, op een zonnige dag levert het vreugde en vallen nemen en geven tegen elkaar weg. Kun je het tegen elkaar wegstrepen. Salderen. Een prachtig balancerend, teer evenwicht. Een breekbaar, gevoelig, teder moment waar je bij stil staat, waar stilte ademloos luistert... Puzzelstukjes vallen dan ineen, of voor commercieel ingestelde mensen, het moment waarop kwartjes vallen. Breekbaar evenwicht als summum van geluk, iedereen en iemand is er naar op zoek, maar niemand weet het te vinden. Of toch? Sommige momenten geven energie. Een wandeling in de ontluikende natuur, een praatje of je gevende, helpende hand. Het zijn van die heerlijke, hartelijke terugdraai-momenten. Niet weergegeven op een digitale, slimme meter die de overheid ons door de strot probeert te drukken en die slechts kille cijfertjes weergeeft, maar gewoon zo'n ouderwetse Ferrarimeter met een ogenschijnlijk simpel ronddraaiend wielje. Die ons richting geeft: voor- of achteruit. Niet alleen maar biddend consumeren, maar ook danken voor het geven. Geloof, hoop en liefde zijn zuivere vormen van energie. Energie nemen en geven ontstaat als bidden en danken, hun handen vouwen in de meterkast van het geloof. Happy, sunny energie, samenvallend op een levenswielje in onze meterkast.

Eens, later, op een voor ons onbekende dag is er geen 'ontdraaien' aan. De Grote Omvormer zal op de stoep van ons bestaan staan en de energienota van ons leven opmaken. Hij is niet geïnteresseerd in de koude cijfertjes van begin- en eindstand maar wél hoe de levensmeter gedraaid heeft. Altijd vooruit....of gaf u ook wel eens terug?

